

ကျောင်းသား
ဆောင်
တော်လှန်ရေးသမား
ရဲဘော်ဖိုးသံချောင်း

အမှာ

ကိုကိုးကျွန်းဆိုတာ အစိမ်းရောင်သစ်ပင်များကို အပြာရောင်ပင်လယ်က ဝိုင်းနေတဲ့ အကြည်လင်၊ အအေးမြဆုံး အရောင်နှစ်ရောင်နဲ့ ခြယ်သထားတဲ့ သဘာဝ ဥယျာဉ်ကြီးပါ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မြင်ကွင်းကို အမည်းရောင်၊ မီးခိုးရောင်၊ အညိုပုပ်ရောင်၊ သံဆူးကြိုးတွေ၊ ဘန်ကာတွေ၊ ထောင်အဆောက်အဦတွေဝင်လာတော့ လှပတဲ့ ရှုခင်းဟာ ချောက်ချားစရာရှုခင်း ဖြစ်သွားခဲ့ရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဗမာနိုင်ငံသမိုင်းမှာ ကိုကိုးကျွန်းဆိုတာ အုပ်စိုးသူများ အတွက် အမည်းကွက်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သလို မတရားမှုကို ဆန့်ကျင်တိုက်ပွဲဝင်တဲ့ လူတွေအတွက်တော့ ထွန်းလင်းတောက်ပတဲ့ မီးရှူးတန်ဆောင်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အာဏာရှိတဲ့ လူတွေက ကိုကိုးကျွန်းတဲ့ ဆိုရင် လူတွေကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားအောင် ဖန်တီးခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် တကယ့်လက်တွေ့မှာ ကျတော့ တိုက်ပွဲဝင်တွေဟာ ကိုကိုးကျွန်းဆိုတဲ့ အသံကြားရင် အားတက်ရဲရင့် လာကြပါတယ်။

ဒုတိယကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းစခန်းသမိုင်းဟာ သူ့အရင် ၁၁ နှစ်လောက်ကပေါ်ခဲ့တဲ့ ပထမ ကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းစခန်းသမိုင်းနဲ့ ခွဲလို့ မရပါဘူး။ ဒီလိုပြောရတာ ဟာ ကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းစခန်း နှစ်ခုကို တည်ထောင်ခဲ့သူဟာ ဗိုလ်နေဝင်းတစ်ဦးတည်း ဖြစ်နေလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျနော်တို့ကိုယ်တိုင်ပဲ ကိုကိုးကျွန်းပေါ် ရောက်တဲ့ အခါမှာ ပထမကိုကိုးကျွန်းတုန်းကပါခဲ့တဲ့ လေထီး ဦးအုန်းမောင်၊ ဦးမြသန်းတင့်

၊ ဒလဗိုလ်ထွန်းစိန် စတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပထမကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်း စခန်းတုန်းက အတွေ့အကြုံတွေကိုမေးပြီး အတုယူတန်တာ ယူ၊ အား တက်သင့်တာ အားတက်ခဲ့ရ တာပါ။

အဲဒီ လိုပဲ ကိုကိုးကျွန်းမှာ ပြင်းထန်တဲ့ တိုက်ပွဲတွေဝင်ဖို့၊ ကြီးမားတဲ့ စွန့်လွှတ်မှုတွေ လုပ်နိုင်ဖို့ အတွက် ၇ ရက် ဇူလိုင်၊ စစ်တွေဆန်တိုက်ပွဲ စ တဲ့ အရေးအခင်းတွေ တခမ်းတနား ကျင်းပပြီး ပိုင်းဖြတ်ချက် ကြီးမား စေရပါတယ်။ ကျနော်တို့ အဲဒီ ကျွန်းပေါ်မှာ ရှိနေတုန်းမှာ ပဲ ကျွန်းဆွယ် အရေးအခင်းဖြစ်ပွားတော့ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှာဖွေ စုဆောင်းပြီး ဖြန့်ချိကြရပါတယ်။ နောက်ပြီး ဗမာပြည် အရှေ့မြောက်ပိုင်းက ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ် ပါတီရဲ့ တိုက်ပွဲသတင်းများ ကလည်း ကျနော်တို့ ကို အင်မတန် အားဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

ကျနော်ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ကိုကိုးကျွန်းတိုက်ပွဲတွေဟာ တစ်သီး တစ်ခြား ပေါ်ပေါက်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ပြည်မမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ၊ ဖြစ်ဆဲတိုက် ပွဲတွေနဲ့ ဆက်နေတယ်။ နောက်ပြီး နောင်ပေါ်လာမယ့် တိုက်ပွဲတွေအ ပေါ်လည်း သက်ရောက်မှုရှိတယ် ဆိုတာပါ။

နောက်တစ်ခုပြောချင်တာက ကျနော်တို့ အတွင်း ညီညွတ်ရေးပါ။ မ တူတဲ့ နောက်ခံရှိတဲ့ လူတွေ၊ မတူတဲ့ အချိန်တွေမှာ ၊ မတူတဲ့ ထောင်တွေ က ရောက်လာကြတာဖြစ်တဲ့ အပြင် အားလုံးပဲ ထောင်တွေထဲမှာ လည်း ကာလတစ်ခု ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ လူတွေဖြစ်လေတော့ အဲဒီ တုန်းက နိုင်ငံ တကာမှာ ရော ပြည်တွင်းများပါ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့တဲ့ နိုင်ငံရေးအယူအဆ အ ရှုပ်အထွေးတွေဟာ ကိုကိုးကျွန်းပေါ်က လူတွေကို ဂယက်ရိုက်ပါတယ်။ ထောင်အာဏာပိုင်များ ဟာ စေတနာ ကြီးမားစွာနဲ့ ...

"သခင်သန်းထွန်း နောက်ဆုံးနေ့များ " စာအုပ်တွေနဲ့ သခင်စိုးအမှု

ရုံးတင်တဲ့ သတင်းပါတဲ့ သတင်းစာတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဆီ ရက်ရက်
ရောရောကြီး ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ လို ကျွန်တော်တို့ အတွင်း အယူအ
ဆ အရှုပ်အထွေးတွေ ရှိတန်သလောက် ရှိခဲ့ပေမယ့် ရန်သူကို ရင်ဆိုင်
ရာမှာ အင်မတန် သွေးစည်းညီညွတ်စွာနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တာဟာ အဲဒီ တု
န်းက ကိုကိုးကျွန်းအကျဉ်းစခန်းရဲ့ ဂုဏ်ယူစရာ အချက်တစ်ချက် ဖြစ်တ
ယ်လို့ ကျနော် ထင်ပါတယ်။ ထောင်ပြင်ရောက်တော့လည်း
ဒီလူတွေချင်း သံယောဇဉ်ကြီးစွာ ဆက်ဆံကြ၊ အပြန်အလှန် ကူညီကြပါ
တယ်။ ဒီနေ့အထိပဲ ကျွန်းပြန်တွေအကြောင်း ပြောပြနိုင်သူကိုတွေ့ရင်
ဘယ်သူဖြင့် ရှိသေးရဲ့ လား၊ ဘယ်ဝါဖြင့် နေကောင်းရဲ့ လား စသည် ဖြ
င့် မေးမြန်းစနည်းနာရတာ အမောပါ။

ဒီနေရာမှာ တစ်ခုပြောချင်တာ ရှိပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ပါ အကြောင်း
တွေကို ဒီဗီဘီကနေ ကျွန်တော် အသံလွှင့်နေတုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ ရင်း
နှီးတဲ့ ကိုကိုးကျွန်းပြန် အလံနီအနွယ် ရဲနီတစ်ဦး (အခုတော့ ကွယ်လွန်
သွားရှာပါပြီ) က အခွင့်သာတဲ့ တစ်ခါမှာ ကျနော်ဆီကို စကားပါးပါတ
ယ်။ သူပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ကျနော်ပြောခွင့်ရနေတဲ့ အခါမှာ သူတို့ အ
ဖွဲ့အစည်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထိထိခိုက်ခိုက် မပြောသင့်ဘူးဆိုတာပါ။ ကျ
နော် အတော် စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်။ ကျနော်အနေနဲ့ သူတို့ အပေါ် တစ်
ဦးချင်းအရပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဖွဲ့အစည်းအနေနဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာအာဃာတမှ မ
ရှိခဲ့ပါဘူး။ သူတို့ ထဲမှာ ကျနော်နဲ့ စကားအရ ကတောက်ကဆ ဖြစ်ဖူးသူ
တောင် မရှိပါဘူး။ ထောင်က လွတ်လာတဲ့ အခါမှာ တွေ့တဲ့ နေရာတိုင်း
မှာ ရဲနီတွေနဲ့ အင်မတန် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံခဲ့တာပါ။ ကျနော်အနေ
နဲ့ မပြောမဖြစ်၊ မချန်မဖြစ်တဲ့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် (လို့ ကျနော်ယူဆတာ
) တွေကို ပြောခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ မှားရင် ကျနော်ပဲ တာဝန်ယူရမှာ ပါ။

ကျနော်ခေါင်းထဲမှာ တစ်ခါတစ်ခါ ပေါ်လာတဲ့ အတွေးတစ်ခု ရှိခဲ့ပါ

တယ်။ အဲဒါက ငါသာ အဖမ်းမခံရရင်၊ ကိုကိုးကျွန်းကို အပို့မခံခဲ့ရရင် ငါ အခု ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေမလဲဆိုတာပါ။ ဘယ်လို ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ မသေချာပေမယ့် လက်ရှိ 'ငါ' လိုတော့ မဟုတ်မှာ သေချာပါတယ်။ အင်မတန် ကြီးမြတ်တဲ့ စွန့်လွှတ်တိုက်ပွဲဝင်မှုတွေကို မျက်ဝါးထင်ထင် မတွေ့မြင်ဖူးတဲ့ ၊ အင်မတန် ရဲဘော်စိတ် ပြည့်ဝတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ၊ ရဲဘော်တွေနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်မနေဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားမယ် ထင်ပါတယ်။

ကျနော်တစ်ယောက် လူသားတန်ဖိုး၊ လူသားမေတ္တာကို ကိုကိုးကျွန်း ရောက်လိုက်တော့ ပိုပြီး သဘောပေါက် နားလည်သွားတယ်ဆိုတာကို ဝန်ခံလိုပါတယ်။

ဖိုးသံချောင်း

* * *

အပိုင်း (၁) ကျောင်းသား
မုန်တိုင်းတွေနဲ့ ချည်း

ကျနော်ကတော့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂရဲ့ တရားဝင်ရပ်တည်ခွင့်ရတဲ့ နောက်ဆုံးအပိုင်းမှာ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ရတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါ။ ဗမာပြည်မှာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂတွေရဲ့ သမိုင်းကို ရေးကြမယ်ဆိုရင် 'တရားဝင်ရပ်တည်လို့ ရတဲ့ အပိုင်း'၊ 'တရားဝင်ရပ်တည်လို့ မရတဲ့ အပိုင်း' ဆိုပြီး နှစ်ပိုင်းခွဲပြီး ရေးရတော့မလို့ ဖြစ်သွားပြီး၊ ဒါဟာ ဒီစစ်အစိုးရကြောင့် ကျောင်းသားသမဂ္ဂတွေရဲ့ သမိုင်းလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားရတယ်။

ကျောင်းသားသမဂ္ဂတွေ ပေါ်ထွက်လာတာဟာ နည်းနည်းနှောနှော သမိုင်းကြောင်း မဟုတ်ဘူး ။ ကျနော်တို့ ဗမာပြည်တစ်ပြည်လုံးရဲ့ ၊ ဗမာပြည်သူတစ်ရပ်လုံးရဲ့ အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီ တွေကို ဆန့်ကျင်တိုက်ပွဲဝင် တဲ့ ဖြစ်စဉ်က ပေါ်လာတဲ့ သမိုင်း ဖြစ်တယ်။ သမိုင်းရဲ့ လိုအပ်ချက်အရ၊ ပြည်သူတွေရဲ့ တောင်းဆိုချက်အရ၊ အခြေအနေရဲ့ တောင်းဆိုချက်အရ ပေါ်လာတာ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီ လိုပေါ်လာတဲ့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂမျိုးကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရက တောင်မှ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဘာမှ မလုပ်ရဲခဲ့ဘူး။ တရားဝင် အသိအမှတ်ပြုထားခဲ့ရတာ ။ သူတို့ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ ရှိတဲ့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဆိုတဲ့ ဟာက ဗမာပြည်က ကျနော်တို့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂတွေလို နိုင်ငံရေး လုပ်ငန်းတွေမှာ စိတ်ဝင်စားလှတာ၊ ပါဝင်လှတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ

တို့ က သာရေးနာရေးလောက်ပဲ ပညာရေးဟောပြောပွဲလောက်၊ စကား ရည်လုပွဲလောက် အဲဒါလောက် လုပ်ကြတာ။

ဒါပေမယ့် ဗမာပြည်ရဲ့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂကတော့ တိုက်ပွဲတွေကြားထဲက ပေါ်လာတဲ့ ဟာ မို့လို့ စကတည်းက နိုင်ငံရေးအ သွင်ဆောင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းသားသမဂ္ဂတွေကို ဆန့်ကျင်တဲ့ ၊ ဖိနှိပ်တဲ့ အစိုးရမှန်သမျှကလည်း ဘယ်တော့မဆို 'ကျောင်းသားနဲ့ နိုင်ငံ ရေး မပတ်သက်ရဘူး' ဆိုတဲ့ ဟာကို သူတို့ နှုတ်မိန့်နဲ့ ဥပဒေကြီးတစ်ခု လို လုပ်ထားခဲ့တယ်။ ဒါ အစိုးရ အဆက်ဆက်ပဲ။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကနေ ဒီနေ့နောက်ဆုံး နအဖအထိ ဒီလိုပဲ။

ကျနော်ကတော့ အဲဒီ ကျောင်းသားသမဂ္ဂသမိုင်းရဲ့ တရားဝင်အပိုင်း လို့ ပြောရမယ့် ပထမ အနှစ် ၃၀ လောက်မှာ နောက်ဆုံးအပိုင်းလေးမှ ပါဝင်ခဲ့ရတဲ့ လူပါ။ ကျနော်အသက်အရွယ်နဲ့ အဲဒီ အချိန်မှ ပဲ မိပါတယ်။ အဲဒီ ဟာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျနော်စပြောပြပါ့မယ်။

ကျနော်အခြေအနေ၊ ကျနော်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ကျနော်ထူးခြားချက်ပဲ ဆိုကြပါစို့။ အဲဒါ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကျနော်က ကျောင်းသားသ မဂ္ဂကလူတွေ၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ရတယ်။ သူတို့ က ကျနော်အိမ်ကို အဝင်အထွက်များ တဲ့ အခါကျတော့ သူတို့ ကို တွေ့ဖူးနေ၊ သူတို့ ပြောတာကို ကြားဖူးနေ၊ သူတို့ ရဲ့ ခင်မင်ယုယမှုတွေ ကို ခံစားဖူးနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပေါ့လေ။ အဲဒီ လို ကလေးဘဝ ကတည်းက ကျနော်ဟာ "ကျောင်းသားသမဂ္ဂ မှာ ရှိတဲ့ လူတွေက လူ ကောင်းတွေ" ဆိုတဲ့ အထင်တော့ တစ်လျှောက်လုံး ရှိခဲ့တယ်။ ဒါ့အပြင် ကျနော်အိမ်ရဲ့ ထူးခြားချက်အရ ဗမာပြည်မှာ အဲဒီ အခါက အင်မတန် အရှိန်အဟု န်ကြီးမားစွာနဲ့ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ 'ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး လှုပ်

ရှားမှု' ၊ 'ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးလှုပ်ရှားမှု' အဲဒါတွေကိုလည်း ကျနော်သိနေတယ်။ အဲဒီ အတွက် ဆန္ဒပြပွဲတွေကို ကျနော်ဝင်ပြီးပါနေတယ်။ တက်မိနေတယ် ပေါ့လေ။

တစ်ခါတလေလည်း မိဘနဲ့ လိုက်သွား တစ်ခါတလေလည်း သတင်းထောက်တွေနဲ့ လိုက်သွား၊ တစ်ခါတလေလည်း အသိအကျွမ်းတွေနဲ့ လိုက်သွား၊ တစ်ခါတလေလည်း အဲဒီ သမဂ္ဂ က အစ်ကိုကြီးတွေ အစ်မကြီးတွေနဲ့ လိုက်သွား၊ ပါဝင်မှုတွေ အမြဲရှိတယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံရေးအသိရှိရှိနဲ့ ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားနဲ့ ဆက်စပ်ပြီးတော့ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ ဆန္ဒပြပွဲကတော့ ၁၉၆၀ ခုနှစ်တုန်းက 'တန်းခွဲတန်းချစနစ်' ဖျက်သိမ်းရေးဆန္ဒပြပွဲပဲ။ ဦးနုအစိုးရက နဂို ၉ တန်းကနေပြီး မက်ထရစ်ဖြေတဲ့ စနစ်ကနေ ၁၀ တန်း မက်ထရစ်စနစ်ကို ပြောင်းတဲ့ အခါမှာ အဲဒါကို ဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြကြတဲ့ ဆန္ဒပြပွဲကြီး၊ ကျနော်တို့ မန္တလေးအိမ်တော်ရာ ဇရပ်ကြီးမှာ ကျင်းပတယ်။

အဲဒါကို ကျနော်တို့ ကျောင်းကနေပြီး တစ်ကျောင်းလုံးမှ ကျနော်တို့ ၃ ယောက်တည်း သွားပြီးတော့ (ကျနော်တို့ ကျောင်းက သာသနာပြုကျောင်းဆိုတော့ နိုင်ငံရေး ဘယ်သူကမှ အားမပေးဘူး။ အားမပေးတဲ့ အပြင် အထင်သေးတယ်။ ဆရာတွေကလည်း နှိမ်ပြောတယ်။ အဲဒီ အထဲကမှ ကျနော်တို့ ၃ ယောက်) စိတ်တူသဘောတူ သူငယ်ချင်း ၃ ယောက်က တိတ်တိတ် ကလေးသွားပြီးတော့ အဲဒီ နောက်နားလေးကို ကုပ်ကုပ်ကလေးသွားထိုင်ပြီး ပါဝင်ခဲ့ကြတာ။ ကျနော် ခုထက်ထိမှတ်မိနေတယ်။ အဲဒီ တုန်းက အိမ်တော်ရာ ၁၄ ခန်း ဇရပ်ကြီးထဲမှာ ဦးစီးကျင်းပတာက မန္တလေးခရိုင် ဗကသက ဦးစီးကျင်းပတာ။ အဲဒါ ကျနော်ရဲ့ ပထမဆုံး စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ ဆန္ဒပြပွဲပေါ့။

အဲဒီ ကနေပြီးတဲ့ အခါကျတော့ ကျနော် ၆၁ ခုနှစ်မှာ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကို ရောက်ပါတယ်။ အဲဒီ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကို ကျနော်ရောက်တဲ့ ၆၁ ခုနှစ်မှာ ပဲ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ ရွေးကောက်ပွဲနဲ့ ကြုံရတယ်။ ကျနော်ကို ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီ ၆၁ ခုနှစ် သမဂ္ဂရွေးကောက်ပွဲဟာ ဗမာပြည်သမိုင်းမှာ (အခုထိ သမိုင်းပေါ့လေ၊ နောင်မဟုတ်ပါဘူး) နောက်ဆုံး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ရွေးကောက်ပွဲဖြစ်လို့ ပါပဲ။ အဲဒီ တုန်းက ကျနော် မဲပေးခွင့်ရခဲ့တယ်။ မဲပေးတာတွေကို မဲပုံးတွေရေတဲ့ အခမ်းအနားကို ညကြီးမှာ မန္တလေး တက္ကသိုလ်၊ ရာဇာတ်ဟောကြီးရှေ့မှာ သွားပြီးတော့ ကြည့်ခဲ့တယ်၊ ပါဝင်ခဲ့တယ်၊ အတူပျော်ရွှင်ခဲ့ တယ်။ ကျနော် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ဘူး။

အဲဒီ နောက်ဆုံးသမဂ္ဂရွေးတင်လိုက်တဲ့ တကသအမှုဆောင်အဖွဲ့မှာ ဥက္ကဋ္ဌက ဦးစိုးဝင်းမောင် (ကျောက်ဆည်က) (အခု ABSDF က ကိုသံဂဲတို့ ၊ အလုပ်သမားသမဂ္ဂက ကိုသံဒုတ်တို့ ရဲ့ အဖေ)၊ နောက်ပြီး အတွင်းရေးမှူးက အခုထက်ထိ မြင်းခြံထောင်ထဲမှာ နေရတဲ့ ကိုအောင်သူ။ ကျနော် သူတို့ ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။

အဲဒီ ကနေပြီးတော့ ၆၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂ ရက်နေ့ကျတော့ အာဏာသိမ်းပွဲနဲ့ ကြုံရတာ ၊ ကျနော်ဘဝမှာ ကံဆိုးတယ်လို့ ပြောရမလား၊ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမလားမသိဘူး။ တက္ကသိုလ်ရောက်တယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ခါတည်း မုန်တိုင်းတွေနဲ့ ချည်း ကြုံရတော့တာပဲ။ ကံဆိုးတယ် ဆိုတာက အေးအေးဆေးဆေး စာမသင်ရတာ ၊ ကံကောင်းတယ်ဆိုတာက အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ရင့်ကျက်မှုရခဲ့တာ။

အာဏာသိမ်းပွဲဖြစ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ကျနော်တို့ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂတွေက ပထမဦးဆုံး ဒီအာဏာသိမ်းပွဲကို ဆန့်ကျင်တယ်။ ကန့်ကွက်တယ်ဆို

တာ ထုတ်ပြန်လိုက်တာ။ တခြား ဘယ်နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းကမှ အဲဒီ လောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် မထုတ်ပြန်နိုင်ဘူး။ သမဂ္ဂတွေက ဒီနေ့အာဏာသိမ်း၊ နောက်တစ်နေ့ ထုတ်ပြန်ချက်ထွက်ဆိုတဲ့ ဟာမျိုး၊ စစ်အုပ်စု၊ စစ်အစိုးရကနေပြီး တော့ ကျောင်းသားတွေအပေါ်၊ သမဂ္ဂတွေအပေါ်မှာ နာကြည်းတဲ့ အချက်တွေမှာ ဒါတွေလည်း ပါပါတယ်။

အဲဒီ တော့ ကျနော် ခုနကပြောခဲ့သလို တက္ကသိုလ်ပရဂျက်မှာ ဖြင့် စစ်တပ်အာဏာသိမ်းမယ် ဆိုတာနဲ့ စပြီးတော့ အဲဒီ မုန့်တိုင်းအတွက် လေနီကြမ်း စတော့တယ်လို့ ပြောရတော့မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မတ်လမှာ အာဏာသိမ်းတယ်၊ ဇွန်လလောက်ကတည်းကစပြီးတော့ တက္ကသိုလ်တွေမှာ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်၊ လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်က စပြီးဖြစ်နေပြီ။

နောက် ဇူလိုင် ၇ ရက် ဆက်ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ။ ဇူလိုင် ၇ ရက်ဆိုတော့ ကျနော် ဒီမှာ အကျယ် မပြောတော့ပါဘူး။ ကျနော်တို့ မန္တလေးကလူတွေအနေနဲ့ ဇူလိုင် ၇ ရက်မှာ ရန်ကုန်လို ပြင်းပြင်း ထန်ထန် မခံခဲ့ရဘူး။ ။ ကျနော်တို့ တတွေ ရေဒီယိုနားထောင်၊ သတင်းပလင်းတွေ နားထောင်၊ တယ်လီဖုန်းတွေ နားထောင်ပြီး တထိတ်ထိတ်နဲ့ မျှော်ခဲ့ရတာ ကျနော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ ကျနော့်မိဘတွေရော၊ ကျနော်တို့ သမဂ္ဂအတူ လုပ်တဲ့ လူတွေရော၊ အဲဒီ သတင်းကို မျှော်ပြီးတော့ စိုးရိမ်တာပဲ တတ်နိုင်တယ်။ ဘယ်လိုမှ လည်း အဆက်အသွယ်က မရ၊ အဲဒီ ကြားထဲမှာ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းဝင်လာတဲ့ 'တော်လှန်ရေးကောင်စီ' ဆိုတဲ့ စစ်အစိုးရရဲ့ ကြေညာချက် တွေကလည်း စော်ကားမော်ကား၊ အဲဒီ နေ့ရက်များ ဟာ ကျနော့်ဘဝမှာ မမေ့နိုင်တဲ့ ရက်များ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျနော် ထပ်ပြောပါမယ်။ ၆၂ ခုနှစ် အာဏာသိမ်းပွဲမှာ ပထမဆုံး အစတေးခံရတာ လည်း ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒါကတော့ အရ

င်သမ္မတကြီးဟောင်း စပ်ရွှေသိုက်ရဲ့ သား အသက် ၁၇ နှစ်သာရှိသေးတဲ့ စပ်မီမီသိုက်၊ စပ်မီမီသိုက်ဟာ လေသေနတ်လို သေနတ်လေးကိုင်ပြီး ထွက်လာတာကို အောက်က လက်နက်မျိုးစုံတပ်ထားတဲ့ စစ်တပ်ကနေပြီး တော့ တစ်ခါတည်း ပစ်ချလိုက်တာ ပွဲချင်းပြီးသေရှာတာပါ။

ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျနော်တို့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်အောင် ဒီ စစ်အစိုးရဟာ စတက် ကတည်းက ကျောင်းသားကိုသတ်တယ်။ နောက် တစ်လနှစ်လပဲ ရှိသေးတယ် သမဂ္ဂကြီးကို ဖြိုတယ်၊ ကျောင်းသားတွေ အများကြီးကို သတ်တယ်၊ စကတည်းက ကျောင်းသားသွေးနဲ့ ခြေဆေး တက်လာတဲ့ စစ်အစိုးရလို့ ကျနော်ခေါင်းထဲမှာ အမြဲမှတ်မိနေပါတယ်။

၇ ရက် ဇူလိုင်အပြီး သမဂ္ဂကြီးကို ဖြိုဖျက်တဲ့ ကိစ္စမှာ အခုအခါကျမှ စစ်အစိုးရက (ဦးနေဝင်း တို့ ၊ ဦးအောင်ကြီးတို့ အပါအဝင်) ထမင်းရည် ပူလျှာလွှဲ၊ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ သူပုံချ ငါပုံချ လုပ်နေကြတာ။ စဖြိုကာစတုန်းက သူတို့ ပြောတဲ့ မိန့်ခွန်းတွေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ။ နည်းနည်းလေး မှ နောင်တရတဲ့ အသံ မပါဘူး။ 'သူပစ်တာ သူပစ်တာ' လို့ ပြောဆိုနေပေမယ့် 'ငါပစ်တာ' လို့ တိုက်ရိုက်မပြောရုံတမယ်၊ ဗိုလ်နေဝင်း အဲဒီ တုန်းက ပြောတဲ့ မိန့်ခွန်းက . . .။

အဲဒီ တုန်းက စစ်အစိုးရဟာ ဘာကြောင့်မို့ ဒီလောက် သဲကြီးမဲကြီးနဲ့ ကျောင်းသားတွေကို နှိမ်နင်းနေရသလဲဆိုတဲ့ ဟာ သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်ဖို့ လိုပါတယ်။ သူတို့ ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုတွေမှာ တက်ကြွသူ၊ ခေါင်းဆောင်လုပ်ခဲ့သူတွေ အားလုံး (အားလုံးနော်) တစ်ယောက်မကျန် ကျောင်းပရဂျက်ထဲက မောင်းထုတ်ဖို့ ၊ ဖယ်ပစ်ဖို့ ၊ ဒါ့အပြင် မြေပေါ်နိုင်ငံရေး ဇာတ်ခုံပေါ်ကနေ ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အဲဒါနဲ့ လုပ်တာပါ။ တစ်နည်းပြောရရ

င် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ၊ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို အငုတ်အမြစ်
မကျန်အောင် တူးဖော်ပစ်မယ် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်ပစ်တာ။
ကျောင်းသားသမဂ္ဂအဆောက်အဦကြီး ရှိနေသရွေ့ ဒီတစ်သုတ်ဖမ်းလ
ည်း နောက်တစ်သုတ်ကတက်ပြီး အဲဒီ အပေါ်မှာ သမဂ္ဂလုပ်နေဦးမှာ ပဲ။
သူတို့ အဲဒီ လိုစဉ်းစားပြီးတော့ ဒီသမဂ္ဂအဆောက်အဦမရှိမှ အေးမယ်ဆို
ပြီးတော့ တမင်သေချာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ သမဂ္ဂကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်တာ
ပါ။ ဒါပေမယ့် အားလုံးသိကြတဲ့ အတိုင်းပဲ ကျောင်းသားတွေဟာ အဲဒီ
လို ရာနဲ့ ချီ သတ်လိုက်လို့ ၊ ကျောင်းသားသမဂ္ဂကြီးကို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း
ရက်ရက်စက်စက် ဖြိုခွဲပြလိုက်လို့ ငြိမ်မသွားပါဘူး။

ကျနော်တို့ မန္တလေးမှာ လည်း သမဂ္ဂဖြိုတာမျိုး၊ ကျောင်းသားတွေသ
တ်တာမျိုး မဖြစ်ပေမယ့် လည်း ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေကို အကု
န်လုံး ဖမ်းပါတယ်။ (ကျနော်တို့ က အဲဒီ တုန်းက ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှာ
မပါသေးတဲ့ ၊ ခေါင်းဆောင်အဆင့်မရောက်သေးတဲ့ အတွက် ကျနော်တို့
အဖမ်းခံရတဲ့ အထဲ မပါပါဘူး။) မန္တလေးမှာ ရှိတဲ့ သမဂ္ဂအဆောက်အဦး
က ဝါးကပ်တဲကြီးပါ။ ဝါးကပ်တဲကြီးကိုလည်း ညကြီးမင်းကြီး
လာဖျက်ပြီးတော့ လော်ရီကားကြီးနဲ့ တိုက်ယူသွားတာပဲ။

ဒါပေမယ့် တစ်လလည်း နေရော ဇူလိုင် ၇ ရက် အထိမ်းအမှတ် လှုပ်
ရှားမှုတွေ ပေါ်လာ တယ်။ ကြိုကြားကြိုကြား ကျောင်းနံရံတွေမှာ ပိုစ
တာတွေ ကပ်တယ်။ အနည်းဆုံး မြေဖြူခဲနဲ့ (ရောင်စုံမြေဖြူခဲနဲ့) ကျော
င်းနံရံတွေမှာ ရေးတယ်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ အ
လံအနက်လေးတွေ တပ်ကြတယ်။ အဲဒီ ကတစ်ဆင့် တက် လာပြီးတော့
ကြိုကြားကြိုကြား ကဗျာ စာအုပ်လေးတွေ ထုတ်တယ်။ ကဗျာစာအုပ်
လေးတွေက အစကတော့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး၊ နောက်ကျတော့ ပြောင်ပဲ
ဆိုင်ပေါ်တင်ရောင်းတယ်။ ဝယ်တဲ့ လူလည်း အလှအယက် ဝယ်တယ်။

အမှတ်တရ ခုံခုံမင်မင် သိမ်းဆည်းထားကြတယ်။ တစ်ပါတည်းမှာ ကြေညာချက်တွေလည်း မပြတ် ထွက်နေတာ။

အဲဒီ တုန်းက ထွက်ပြေးတဲ့ ကိုအောင်သူတို့ ဘယ်မှာ ပုန်းနေတာ ကျနော် သိနေတာပဲ။ ကျနော်တို့ ခိုးခိုးပြီး သွားတွေ့တယ်။ အဲဒီ ကိုအောင်သူတို့ ကနေပြီး ပုန်းအောင်းနေတဲ့ နေရာ ကနေပြီး ဒီလှုပ်ရှားမှုကို ဆက်ပြီးလုပ်ဆောင်နေကြတာပါ။ သူတို့ က ခေါင်းဆောင်တာပေါ့လေ။ အဲကျနော်တို့ ကတော့ သူတို့ ခေါင်းဆောင်တဲ့ အတိုင်း ညွှန်ကားတဲ့ အတိုင်း လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ ဟာတွေ ဆက်လုပ်ကြတာပါ။

ဒါပေမယ့် ကျနော်တို့ သတိပြုရမှာ က အဲဒါက ၆၂၊ အဲဒီ အရင် ဘာမှ မကြားသေးတဲ့ ကာလ လေးအတွင်းကပဲ ဗမာပြည်မှာ က ဒီမိုကရေစီ အခြေခံ ရှိနေခဲ့တယ်။ အဲဒီ လို ဒီမိုကရေစီအခြေခံရှိတဲ့ အတွက် စစ်အစိုးရဟာ အခုလုပ်သလို အပြတ် သူတို့ လုပ်ချင်လို့ မရသေးဘူး။ ဒါပြည်တွင်းရဲ့ အာဘော်အပိုင်းမှာ ရော၊ ပြည်ပအာဘော်ပိုင်းမှာ ရော အဲဒီ လောက်ထိ သူတို့ ကို ခွင့်မပြုသေးဘူး။ သူတို့ လုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမရှိသေးဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ သူတို့ က အခုနောက်ပိုင်း လုပ်သလောက်အထိ ရက်ရက်စက်စက် မလုပ်သေးတာလို့ ပြောရင်ရမယ်ထင်တယ်။

ဒါ့အပြင် ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ပြည်တွင်းစစ် စေ့စပ်ဆွေးနွေးရေး မျက်လှည့် ပြပွဲကြီးတစ်ခုလုပ်ဖို့၊ 'မဆလ' ဆိုတဲ့ ဆိုရှယ်လစ်အလိမ်အညာကြီးတစ်ခု ဖော်ထုတ်ဖို့ အစီအစဉ် တွေကလည်း ရှိနေသေးတဲ့ အခါကျတော့ အားလုံးကို အပြတ်လုပ်ပစ်ဖို့ လည်း သူတို့ ဆုံးဖြတ်လို့ မရသေးဘူးဖြစ်နေသေးတယ်။

အဲဒီ တော့ ပထမဆုံး သူတို့ လုပ်ကတော့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေ၊ လက်ဝဲသမား တွေ၊ 'ထောင်ထောင်ထောင်ထောင်ဆိုတဲ့ အကောင်

တွေ ထောင်ထဲထည့်' ဆိုတဲ့ ဟာ၊ ကျနော်က လက်ဝဲဆိုတော့ (လက်ျာ ခေါင်းဆောင်တွေလည်း အဲဒီ ထက်စောတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲ လုပ်မယ်၊ နီးပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ခါတည်း အကုန်လုံး ဖဆပလခေါင်းဆောင် တွေ အကုန်လုံး ထောင်ထဲ ရောက်သွားတာပဲ။ အာဏာသိမ်းတုန်းက တော့ လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်တွေ အားလုံးကို ထောင်ထဲ ထည့်တယ်။ အဲ ဒီ နောက် ဆက် လာပြီး သူတို့ မဆလကြေညာပြီး 'ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်' ကြေညာ တော့မယ်။ အဲဒီ ငြိမ်းချမ်းရေးဆွေးနွေးပွဲ အတုအယောင် လုပ် တော့မယ်ဆိုတဲ့ အခါကျတော့ ဖဆပလခေါင်းဆောင်တွေ၊ လက်ျာခေါင်းဆောင်တွေအကုန်လုံး ထောင်ထဲပို့တယ်) အဲ အခုနက ၇ ဇူ လိုင်အကြောင်းပြုပြီးတော့ ကျောင်းသားတွေနဲ့ လက်ဝဲသမားတွေ ထော င်ထဲပို့တယ်။ အဲဒီ လို တောက်လျှောက်လုပ်တာ။

အဲဒီ လိုနဲ့ ၆၃ နှစ် 'စေ့စပ်ရေး' မျက်လှည့်ပြပွဲကြီး ရောက်လာရော၊ အဲဒီ ကျတော့ သူတို့ လည်း နည်းနည်းပါးပါး ကိုယ်ရှိန်သတ်ထားရတယ် ။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကျနော်တို့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂတွေက အတ င်းမြှောင်လှုပ်ရှားလို့ ရအောင် တရားဝင်ပြန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြ တ ယ်။ ပုန်းလျှိုးနေတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ပြန်ထွ က်လာကြတယ်။ အဖမ်းခံရသူတွေလည်း ပြန်လွတ်လာတာရှိတယ်။ အဲ ဒီ နောက် ကျနော်တို့ ရဲ့ အဓိကဦးတည်ချက်၊ အဓိကရည်မှန်းချက်ဟာ နံပါတ်တစ် သမဂ္ဂတရားဝင်ရပ်တည်ခွင့်ရရေး၊ အဲဒီ ရည်မှန်းချက်နဲ့ လု ပ်တာ။

ကျနော် ဒီနေရာမှာ ရှင်းရှင်းပြောမယ်။ ဘယ်ခေတ်ကျောင်းသားပဲဖြ စ်ဖြစ် တိုင်းပြည်မှာ ဖိနှိပ်သူ၊ အုပ်စိုးသူရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး သူတို့ ရဲ့ အဓိကနံပါတ်တစ်၊ ပထမခြေလှမ်း၊ အခြေခံ အကျဆုံး လုပ်ရမယ့် ဟာက 'သမဂ္ဂဖော်ထုတ်ရေး' ဖြစ်တယ်။

ကျနော်တို့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ မရှိရင် ဘယ်လုပ်ငန်းမှ စုစုစည်းစည်း ညီညီညွတ်ညွတ် ထိထိရောက်ရောက် မလုပ်နိုင်ဘူး။ (တကွတပြား ကျနော်တို့ လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ ခုလည်း ပေါ်နေတာပဲ၊ ထိရောက်သင့်သလောက် မထိရောက်ဘူး။) ကျောင်းသားသမဂ္ဂဟာမျိုးရှိမှ တစ်ပြည်လုံးကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ တစ်ပြည်လုံးက ကျောင်းသားတွေ (တစ်ပြည်လုံးဆိုတာ ဟိုးအထက်ဖက် ကချင် ပြည်နယ်ကနေ အောက်ဆုံး တနင်္သာရီအထိ) တစ်ပြည်လုံးကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂတွေရှိမှ ကျနော်တို့ လုပ်ငန်းတွေဟာ တကယ် ထိရောက်မှာ ပါ။ ဒါခေတ်အဆက်ဆက် ကျောင်းသား တွေရဲ့ တာဝန်၊ အရင်က ထမ်းခဲ့တဲ့ တာဝန်၊ နောင်ထမ်းရမယ့် တာဝန်လို့ ကျနော် ပြောချင်တယ်။

အဲဒီ တော့ အခုနကပြောသလိုပဲ အစိုးရရဲ့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးပွဲဆိုတဲ့ ဟာကြီးကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီး ကျနော်တို့ သမဂ္ဂတွေ ပြန်ဖွင့်ဖို့ လုပ်ကြတဲ့ အထဲမှာ ရန်ကုန်မှာ ဆိုရင် 'ယာယီသမဂ္ဂအဆောက် အဦ' ဆိုပြီး ဝါးကပ်တဲကြီးတစ်ခု ဆောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဝါးကပ်တဲကြီးကိုပဲ ဗဟိုပြု၊ အဲဒီ ထဲမှာ ပဲ စာလိမ့်စက်တွေဘာတွေ ထားပြီးတော့ လှုပ်ရှားခဲ့ကြတယ်။ ကျနော်တို့ မန္တလေးမှာ တော့ ငွေရေး ကြေးရေးက အဲဒီ လောက် အဆင်မပြေတော့ အဆောက်အဦတွေ ဘာတွေ မဆောက်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျနော်တို့ ဆီက စီစဉ်ထားတာကလည်း ရန်ကုန်နဲ့ ချိန်သားကိုက်ပြီး လှုပ်ရှားတယ်လို့ ဆိုရလောက်အောင်ပဲ ရည်မှန်းချက်လည်း အတူတူ၊ တင်ပြချက်လည်း အတူတူ၊ ခံစားမှုလည်း တူတာကိုးဗျ၊ အကုန်လုံး အတူတူပဲ လှုပ်ရှားကြတာပါ။

ကျနော်တို့ အဲဒီ တုန်းက သမဂ္ဂပေါ်ပေါက်ရေး လုံးပမ်းတယ်။ နောက်တစ်ခါ အဲဒီ တုန်းက ပေါ်နေတဲ့ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး အကောင်အထည်ဖော်ရေး လှုပ်ရှားမှုမှာ ကျောင်းသားတွေ တက်တက်ကြွကြွ

ပါဝင်ပြီး ကျနော်တို့ လှုပ်ရှားကြပါတယ်။

ကျနော် မှတ်မိသေးတယ်။ ကျနော်တို့ သမဂ္ဂဖော်ထုတ်ရေးအတွက် အစီအစဉ်မှာ ရွေးကောက်ပွဲအတွက် ကျနော်တို့ ပြင်ပြီးလုပ်ကြတာ။ ကျနော်တို့ ခေါင်းထဲမှာ သမဂ္ဂဖော်ထုတ်ရေး ဆိုတာ ပါးစပ်နဲ့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ တကယ်ကို အစဉ်အစဉ်ရှိရှိလုပ်တာ။ ရွေးကောက်ပွဲအထိ စဉ်းစားထားပြီးသား။ ပထမဆုံးအနေနဲ့ ကျနော်တို့ ဘာလုပ်သလဲဆိုရင် အဲဒီ တုန်းက မြို့နယ် ဗကသတွေ ဖော်တယ်။ နောက်ပြီးကျတော့ ခရိုင် ဗကသတွေ ဖော်တယ်။ ကျနော်ဆိုရင် မန္တလေး အရှေ့မြောက် မြို့နယ်ဗကသမှာ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်တယ်။ အဲဒါက ကျနော်တို့ မန္တလေး လက်ဆည်ကန်၊ အောင်နန်းရိပ်သာအရှေ့ ၅၆၆၊ အကွက် ၁၀ ဓမ္မာရုံမှာ လုပ်တာ။ အဲဒီ နားက တိုင်းချစ်တို့ ၊ နေရှင်နယ်တို့ အဲဒီ ကျောင်းက ကျောင်းသားတွေတက်ကြတယ်။ အဲဒီ ကနေ တစ်ဆင့် တက်ပြီးတော့ ခရိုင်ဗကသကို ဖွဲ့တယ်၊ ရွေးတယ်၊ အဲဒါက ဘယ်မှာ လုပ်သလဲဆိုလို့ ရှိရင် ရွှေကျီးမြင်ဘုရားထဲမှာ လုပ်တယ်။

အဲဒီ မှာ ကျနော်က တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်တယ်။ ကျနော်မှတ်မိနေတာ ဥက္ကဋ္ဌက ကဗျာဆရာကြည်အောင် (လူနာမည်ကတော့ ကိုကြည်လင်) ပေါ့ဗျာ။ ကျနော်အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်ပါ။ နောက်ပြီးကျတော့ ကဗျာဆရာမ မစိမ်းပင်တို့ (သူနာမည်အရင်းက မအေးစန်း) သူလည်း သမဂ္ဂလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျနော်ရဲ့ အစ်မတော်တစ်ယောက်လို့ ပြောရမယ့်ဟာ တစ်ယောက်ပါ။ ကျနော်ကို အများကြီးသင်ပေး၊ သတ္တိမွေးပေးခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ သူတို့ နဲ့ အတူ ကျနော်ဟာ ဒီလုပ်ငန်းထဲကို ပါဝင်လာရတာ ပါ။

ဆိုလိုတာက ကျနော်တို့ အစီအစဉ်ရှိရှိ၊ ခြေလှမ်းရှိရှိ လုပ်နေကြတာ။

အဲဒါတွေ ပြီးတော့ ဘာမှ မကြာဘူး။ ကျနော်တို့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားညီညွတ်ရေးတပ်ဦး အမှုဆောင်အဖွဲ့ ကို ပြန်ဖွဲ့တယ်။
ကျောင်းသားညီညွတ်ရေးတပ်ဦး အမှုဆောင်အဖွဲ့ဆိုတာက အလွယ်တ
ကူ ဖွဲ့လို့ မရဘူး။ တပ်ဦးကောင်စီဆိုတာ တပ်ဦးအဖွဲ့ဝင်ဟောင်းတွေ ညီ
လာခံခေါ်ရတယ်။ အဲဒီ လိုခေါ်ပြီး ညီလာခံက ဖွဲ့မှ ၊ ညီလာခံမှာ မဲပေး၊
ဆန္ဒပေးပြီးတော့ရွေးမှ အတည်ဖြစ်တယ်။ ဒီအတိုင်း ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်
လူတစ်စုကြိတ်ပြီး လုပ်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျနော်တို့ မ
န္တလေးတက္ကသိုလ် အဝင်မှာ ရှိတဲ့ ပန်းခြံထဲမှာ တပ်ဦးညီလာခံကို ကျင်း
ပတယ်။ အလံတွေ တလူလူနဲ့ ပေါ့။

* * *